

PAVLE POPOVIĆ KÉT VERSE

TALÁLKOZÁS 37°-ON

Az autóbusz-állomáson
A SPENS-nél Újvidéken
Szembejön velem Gojko Janjušević mint az ítéletidő
Rejtélyes és őszül már
Ah, hát te . . . hát hogyan . . .
Úgy ahogyan kell, mondom.
Vigyázz magadra, ember, vigyázz
Ne fuss ki balgán, arcod nem ég
A mi napjaink ölnek
A szemüvege mögött rejtélyes és gyanakvó.
A zsúfolt autóbusz elhúz
Nincs időm felugrani
Nincs időm félni és óvatosnak lenni
Lehet, nem is akarok. Az autóbusz elhúz.
A java még csak most jön
A járművekben testek, az állomásokon lelkek.
Fojtogat a hőség, mondja az égre meredve
A Gračanica folyik-e visszafelé
Vagy Ogradica viaszvirágai pislákolnak.
Éget, Mostarban nincs eső, nincs

a régi Híd

A partokat meg nem békülő gyűlölet feszíti szét
És van könny és van gránát is
Égnek a háztetők, ég a szőlő és a bozótos
Ég Kamen. Aleksa többé nincs Ott.
A Neretván hullák és narancsok úsznak a tenger felé
Gojko esőről álmodik remegve.

Lázálom.
Hogyan ITT MARADNI
Hangja a tömegeké és mindenre elszánt.

HÁBORÚ

Virágvasárnap
Későn kelve
Mikor kifakulnak a lázálmok
És a látomások
Húzzátok föl a ruhát melyet
Kivételes alkalmakra őriztetek
Frissen borotválva és illatosan
Álljatok meg a téren
Hol fiatal zsoldos lányt ölel
Öregember halad át csüggedten és esetlenül
S egy nő siet valahova némán.
Attól a tüdőbajos virágáros lánytól
Vegyetek rózsát fehérét
Tűzzétek a virágot kabátotokra
A vasárnapi reggel derűjével
Mosolyogjatok magatokban a gyerekeknek
Ártatlanul. Mosolyogjatok az új napnak
És az új ruhának, parádéra készen.
Ha azonban észreveszitek
Hogy senki sem figyel rátok, s a zavart
Járókelő megretten
A kabátra tűzött virágtól
S a ti világba mosolygó derűtöktől
Akkor, higgyétek el, valami szörnyű
Történt a városban.

CSAPÓ Julianna fordításai